

In het kort

Geboren 30 juni 1991

Woonplaats Amersfoort

'Waarom ik niet in Amsterdam woon? Ik ben druk en kan niet goed tegen prikkels. Amersfoort is vertrouwd, ik word er rustig van.'

Burgerlijke staat Single en af en toe aan het daten.

'Dat vind ik lastig, want wanneer vertel je dat je waarschijnlijk geen kinderen kunt krijgen? Op de eerste date, de vijfde? Ik probeer het hele verhaal over mijn ziekte meestal zo snel mogelijk af te draaien, omdat ik geen zin heb in medelijden.'

Opleiding Bachelor taal & communicatie en master Nederlandse taal & cultuur

Carrière Tijdens haar studie werkte Fien als journalist en presentator bij lokale en regionale omroepen, het ANP en het AD. Sinds maart 2015 is ze de nieuwslezeres in de ochtendshow van *Qmusic*. Ook is ze voice-over en presenteert ze evenementen. Vanuit de filosofie dat je ook de nare dingen die je in je leven meemaakt moet omzetten in iets waar mensen wat aan hebben, is Fien ook ambassadeur van KWF Kankerbestrijding.

QMUSIC'S FIEN VERMEULEN

‘In het begin durfde ik me nergens te vertonen zonder pruik’

Ze was net lekker bezig toen er keihard op de rem werd getrapt: lymfeklierkanker in een vergevorderd stadium. Presentator en Qmusic-nieuwslezer Fien Vermeulen (26) is inmiddels vier jaar schoon, maar de ziekte heeft blijvende impact. ‘Het voelt alsof ik levenslang heb.’

Interview en productie: Fleur Baxmeier. Fotografie: Marloes Bosch.

‘Ik wil altijd van alles te veel. Mensen vragen vaak: ‘Is dat gekomen doordat je ziek bent geweest?’ Ja, maar dat had ik eerder ook al. Mijn ouders vonden het belangrijk dat mijn zus en ik zelf konden uitvogelen wat we interessant vonden. Ze gaven ons daarom veel aanbod op het gebied van sport, muziek, recreatie. Daar is het ‘probleem’ ontstaan, want ik kan niet kiezen. Ik vind zo veel dingen leuk! Zet mij een avond voor Netflix en ik verzeker je: dat wordt niet gezellig, want ik denk de hele tijd dat ik misschien toch naar iets anders had moeten kijken.’ Aan het woord is Fien Vermeulen.

Gewaardeerd nieuwslezer, stem van allerlei commercials en jingles en sinds kort ambassadeur van KWF Kankerbestrijding. ‘Mijn valkuil is dat ik te moe word van al het doorrazen en daardoor niet meer kan genieten van wat ik aan het doen ben. Dan ben ik met iets bezig, maar zit ik met mijn hoofd al bij het volgende. Ik probeer keuzes te maken, maar het blijft een drama om die balans te vinden in het leven.’

Loop je daar sinds je ziek bent geweest nog meer tegenaan?

‘Ja, want ik word nog steeds snel moe. Als ik

een drukke ochtend heb gehad, moet ik ‘s middags een dutje doen. Ga ik in het weekend uit, dan moet ik de dag erna niet nog iets hebben. Voordat ik ziek werd, was ik een stuiterbal. Tegenwoordig heb ik echt rust nodig, anders gaat het lampje uit. Ik vind het lastig om de grenzen in de gaten te houden, maar het gaat beter. In het begin had ik daar meer moeite mee. Je staat midden in het leven, studeert, woont op jezelf en ineens zit je op zaterdagavond op de bank bij je ouders en ben je al kapot voordat het achtuurjournaal begint. Dat maakte me boos. Op de situatie, niet op iets of iemand.’ →

Hoe kwam je erachter dat je kanker had?

'In het voorjaar van 2012 kreeg ik last van allerlei kleine dingen: steken in mijn borst, hoesten, snel moe. Dat komt door mijn drukke bestaan, dacht ik eerst. Ik studeerde Nederlandse taal en cultuur, werkte als presentator bij het ANP en ging minstens drie keer per week uit. Echt gezond leefde

mijn longen en leek te schrikken: 'Ga jij maar even langs bij de eerste hulp.' Mijn zus zat tussen twee banen in en had niets te doen. Zij kwam me met mijn beste vriend Bas - inmiddels haar man - ophalen. Onderweg naar het ziekenhuis was het nog lachen, gieren, brullen, want je denkt niet aan zoiets ernstigs. Alle gewone kamers op

'ALS IK EEN PAAR UUR LATER WAS GEKOMEN, HAD IK HET WAARSCHIJNLIJK NIET OVERLEEFD'

ik niet, voornamelijk op poffertjes en sigaretten. Toen de steken erger werden, ben ik toch maar naar de huisarts gegaan. 'Je hebt een soort aanhechtingsreuma,' stelde hij vast. Daar was niets aan te doen, dus ik kon weer naar huis. Daarna werd het hoesten erger. Ik sliep niet goed, was doodmoe. Terug naar de huisarts. Hij constateerde een longontsteking, later een dubbele longontsteking, vervolgens bronchitis. Ondertussen was het oktober en voelde ik me écht slecht. Ik kon geen meter lopen zonder te hoesten, werd elke nacht wakker in een plasje zweet en voelde me depressief. Zo raar, maar in het weekend voordat ik de diagnose kreeg, zei ik tegen Jelle, mijn vriend die ik pas net had leren kennen: 'Wat nou als ik doodga in mijn studentenkamer? Dan zouden ze me vinden in deze rotzooi, terwijl ik normaal heel netjes ben.' Ik had niet eens meer de energie om mijn kamer op te ruimen. De donderdag erop moest ik naar Amsterdam voor mijn studie, maar het ging niet meer. Ik moest heel hard huilen en heb mijn moeder gebeld: 'Mam, ik kán niet meer.' Zij zei: 'Je komt nú naar huis en je gaat morgenochtend terug naar de dokter.'

Ging je in je eentje?

'Ja, naar de huisarts wel. Hij luisterde naar

de eerste hulp waren vol, dus ik zat in de kinderkamer met posters van Baloe de Beer aan de muur. Er kwam een leuke verpleger, daarna een arts, vervolgens nog een. Bloedprikken, luisteren, nog een keer bloedprikken, foto, nog een foto, CT-scan, MRI-scan. Ik vermoedde nog steeds niets ernstigs, maar ik dacht wel: wat duurt dit lang. Ik heb mijn moeder gebeld dat ik het haar zou laten weten als ik klaar was en ging met Bas en mijn zus wat te eten halen. Inmiddels zat ik in een rolstoel, want ik kon echt niet meer lopen. Toen we terugkwamen bij de spoedeisende hulp, zei de receptionist dat we even in de wachtkamer moesten gaan zitten, omdat alle kamers vol waren. Zo'n tien minuten later kwamen er drie dokters binnen, die vroegen of de andere mensen de ruimte kon verlaten.'

Besefte je toen dat er iets mis was?

'Ja. Ik dacht: hier gaat iets niet lekker. En toen zeiden ze: 'Je hebt lymfeklierkanker.' Dat was voor iedereen een raar moment. De artsen waren geschrokken, want kanker is niet iets wat je normaal op de eerste hulp ontdekt. Mijn zus stelde allerlei vragen, Bas liep rondjes en ik wist niet wat ik moest doen. Ik heb mijn ouders gebeld en moest meteen bij een cardioloog langs. Er bleek veel vocht in mijn hartzakje en longen te

**‘MIJN VADER MOEST
ONTZETTEND HUILEN,
OMDAT HIJ HAD
GEZEGD DAT IK ME
AANSTELDE’**

zitten, wat niet weg kon door de tumoren in mijn lymfeklieren. Het vocht moest direct weggepompt worden, omdat ik anders een hartstilstand zou krijgen. Mijn arts zei later dat ik het waarschijnlijk niet had overleefd als ik een paar uur later naar de eerste hulp was gekomen.’

Ben je boos geweest op je huisarts?

‘Nee, zo heb ik er nooit ingestaan. Ik voelde me zo beroerd dat ik eerder dankbaar was dat ik eindelijk wist waar ik mee te maken had. Natuurlijk had de huisarts moeten zien dat er echt iets mis was, maar het blijft mensenwerk. Mijn moeder was wel woedend. Ik heb haar nog nooit zo boos gezien. Ze kwam op de spoedeisende hulp op het moment dat er allerlei puncties bij me werden gedaan. Ze is een supersterke, energieke vrouw. Achteraf hoorde ik dat ze bij aankomst in het ziekenhuis helemaal in elkaar was gestort, maar daar heb ik nooit wat van gemerkt. Mijn vader moest ontzettend huilen, omdat hij in de weken daarvoor tegen me had gezegd dat ik me aanstelde en moest stoppen met roken. In het ziekenhuis bood hij zijn excuses aan: ‘Het spijt me dat ik aan je heb getwijfeld.’ Dat vond ik het emotioneelste moment van de hele rit, omdat ik dacht: als hij dit zegt, dan is het zó niet goed. Daarna brak ik.’

Was dat voor- of nadat je je werk had gebeld om je ziek te melden?

Lachend: ‘Och ja, dat is ook zo. Ongeveer anderhalf uur na de eerste punctie heb ik het ANP gebeld: ‘Ik kom morgen niet werken, want ik heb kanker.’ Die mensen zijn zich een ongeluk geschrokken. Ik wilde na de puncties ook nog door naar school, maar dat mocht natuurlijk niet. Ik moest op de hartbewaking blijven, werd nog een keer geopereerd en kreeg na het weekend meteen mijn eerste chemokuur. Mijn lichaam was zo op dat ik veel complicaties had, dus ik ben pas drie

A high-angle, top-down photograph of a woman with blonde hair sitting in a blue wicker chair at an outdoor cafe. She is wearing a light blue denim jacket over a pink t-shirt and blue jeans with a tear at the knee. She is smiling and holding a pink cup. Several pigeons are flying around her, with one in the foreground appearing to be in motion. The cafe has white round tables and blue wicker chairs on a gravel surface.

**'AF EN TOE ZOU IK WILLEN
DAT IK MIJN HOOFD EVEN
KON UITZETTEN'**

weken later voor het eerst weer naar huis geweest.'

Moest je eraan wennen dat je ineens een patiënt was?

'Ja, dat vond ik moeilijk. In het begin durfde ik me nergens te vertonen zonder pruik. Zelfs mijn vriend Jelle mocht mijn kale hoofd niet zien. Op een gegeven moment zei ik dat het zo jeukte, waarop hij antwoordde: 'Doe 'm gewoon af.' Dat durfde ik niet. Daarna is hij in de keuken gaan staan, terwijl ik op bed zat. Hij telde tot drie en daarna moest ik 'm afdoen. Jelle kwam de slaapkamer in, keek naar me en zonder dat er ook maar een seconde tussen zat, zei hij: 'Ik vind je nog steeds een lekker wijf.' Daarna was het, hoppa, klaar met de onzekerheid. Ik ben daarna geregeld zonder pruik naar buiten gegaan. Een kaal hoofd stond me oppervlakkig gezien ook best goed.'

Op 4 april 2013 ben je schoon verklaard. Hoe heb je dat gevierd?

'Samen met mijn vrienden heb ik een feestje gebouwd. Over het algemeen leef ik tegenwoordig heel gezond: ik rook niet meer, ik ben anti-drugs, ik drink nooit excessief veel. Maar als ik in het weekend energie heb, dan vind ik het leuk om uit m'n dak te gaan. Het is alles of niets. Rustig in het bos wandelen óf de hele nacht dansen in een club. Een middagje taarten bakken of een café op z'n kop zetten.'

Heb je weer vertrouwen in je lichaam?

'Dat gaat op en af. Vooral de fase voor mijn halfjaarlijkse controle is een dingetje. Een voorbeeld: nadat ik schoon was verklaard, kreeg ik van een vriendin een talisman aan een mooi kettinkje. Op de een of andere manier ben ik zo bijgelovig dat ik het idee had dat het goed zou blijven gaan zolang ik dat kettinkje om had. En toen brak-ie vlak voor een controle. Ik ging helemaal over de

'HIJ KEEK NAAR MIJN KALE HOOFD EN ZEI: 'IK VIND JE NOG STEEDS EEN LEKKER WIJF''

rooie. Het was een panisch moment. Daarna nam ik mezelf voor om iets te nemen wat altijd bij me is: een tatoeage, heel simpel, met 4 april 2013 in mooie cijfers op mijn ruggengraat. Ik heb het alleen nooit gedaan, omdat ik het eng vind. Af en toe probeer ik voor mezelf toch nog te ontkennen wat er allemaal is gebeurd, omdat ik dat makkelijker vind. Als ik een tatoeage met de datum neem, dan word ik er elke dag mee geconfronteerd. Dat voelt zo definitief, maar misschien is het juist daarom ook mooi.'

Ben je veranderd door wat je hebt meegemaakt tijdens je ziekte?

'Ik was iemand die heel erg naar buiten trad

in het leven. Van de ene op de andere dag kon ik nergens meer aan meedoen. Ik stond aan de afgrond van de maatschappij. Mijn leven bestond uit mijn slaapkamer, de mensen die op bezoek kwamen en af en toe een uitje. Daar ben ik schuw van geworden. Ik ben me heel erg bewust van mezelf en moet niks hebben van grote groepen. Dan voel ik me zó ongemakkelijk. Veel mensen zeggen: 'Wat moet je dan met zo'n baan bij de radio?' maar ik zie die mensen niet, hè. Het liefst beeld ik me ook in dat niemand luistert, haha! Ik werk er wel aan, hoor. Zo ben ik op kickboksen gegaan bij een sportschool vol profboksers en stoere mannen met tatoeages. Dat heeft me erg geholpen, omdat het me uitdaagt om in een heel andere omgeving fysiek contact te hebben met wildvreemden. In het begin mocht ik niet heel hard gemept worden, maar af en toe krijg je toch wel klappen. Daarvan heb ik geleerd dat mijn lichaam best wel wat kan hebben.'

Het was je grote droom om ooit het Journaal te presenteren. Is dat nog steeds zo?

'Vanaf het moment dat ik Aldith Hunkar als kind bij het *Jeugdjournaal* zag, dacht ik: dát wil ik. Die droom heb ik nog steeds. Ik ga 'm waarmaken ook, maar door mijn ziekte zie ik in dat ik me in het verleden soms iets te veel heb blindgestaard op het doel. Je moet ook genieten van de dingen die je onderweg tegenkomt.'

Je zus is net moeder geworden. Begint het daardoor bij jou ook te kriebelen?

'Dat is een beetje een bizar verhaal, want ik schijn van kleins af aan te hebben gezegd: 'Als ik 21 ben, dan wil ik kinderen.' Precies in die periode werd ik ziek, maar er was geen tijd om eitjes in te vriezen. Volgens de artsen hoefde dat ook niet, want de chemotherapie die ik kreeg, veroorzaakt gewoonlijk geen onvruchtbaarheid. Toen na

De tien van Tien

Café 'Long John in Amersfoort, mijn stamkroeg.'

Man 'Die acteur uit *Hartenstraat*! Marwan Kenzari. Als hij me belt, dan ben ik beschikbaar.'

Stad 'Barcelona. Ik heb daar stagegelopen. Het is een soort continent in een stad. Alles zit erin.'

Sport 'Kickboksen en hardlopen.'

Make-upmerk 'Joh, geen idee. Als mensen mij zien, denken ze vaak dat ik een meisje-meisje ben. De waarheid is dat nagels lakken een crime is, mijn make-up overal zit en een staartje het enige is wat ik met m'n haar kan doen.'

Eten 'Veel. Ik eet over het algemeen vrij gezond en ben allergisch voor gluten, maar ik ben gek op alles met suiker. *Love it!*'

Serie '*Band of Brothers*.'

Film '*The Green Mile* blijft favoriet, net als *Shutter Island*. Dat plot!'

Muziek 'Ik ben opgegroeid met Queen. Maar ik luister ook naar country.'

Auto 'Iedereen lacht me uit, maar ik ben blij met mijn Nissan Micra. Het is leuk om ergens aan te komen in dat koekblik, zeker als je uitgedost bent in een tutu en roze hakken.'

'DIE KANKER WAS NAAR, MAAR DAT IK MISSCHIEEN NOOIT MOEDER ZOU WORDEN, KWAM ECHT ALS EEN KLAP'

de remissie bleek dat het toch ingewikkeld zou worden om kinderen te krijgen, was dat een enorme klap voor me. Ik heb mezelf altijd gezien als carrièrevrouw én moeder. Kijk, mijn ziekte zag ik als een *bump in the road*. Het was supererg en naar en heel vervelend, maar iedereen heeft een kruisje. Voor mij was het een pauze, waarna ik mijn leven weer zou oppakken. Maar het moment waarop ik hoorde dat ik misschien nooit moeder zou worden, voelde dat als levenslang. Kanker is ook levenslang, want je blijft er altijd last van houden, maar dit zette mijn hele toekomstbeeld op z'n kop.'

Heb je het inmiddels geaccepteerd dat moeder worden lastig wordt?

'Op advies van de fertilititeitsarts bij wie ik onder controle was, hebben Jelle en ik er

vaart achter gezet. We zijn het traject ingegaan, maar het lukte niet. Na ongeveer een jaar besloten we om even te wachten, omdat het te intens werd. Niet lang daarna maakte ik de keuze dat dit niet de relatie was waarmee ik verder wilde gaan. Jelle en ik zijn nog steeds goede vrienden, maar het werkte voor mij niet meer. De kinderwens bleef, maar ja, moet je het dan als 25-jarige in je eentje doen? Ik heb veel gehuild en in paniek in bed gelegen, totdat ik besloot om mezelf een deadline te stellen: als ik op mijn 28^e geen leuke partner heb gevonden, dan ga ik terug naar mijn fertilititeitsarts om te kijken wat het beste plan van aanpak is. Ik probeer om met de dag te leven, maar ik blijf een denker. Af en toe zou ik willen dat ik mijn hoofd even kon uitzetten.'